

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 11.

14de mars. 1897.

23de aarg.

Hvem er det?

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Berge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

De unge korsfarere.

(Fortsettelse.)

Med mistroiske blikke sprang Wolf omkring det lille følge. Otto vilde komme med indbendinger, da den fremmede pige løstede hans søster; men Walborg blot lo af ham og sagde: „Hun er jo let som en fjær. Jeg skal lade mor se paa hendes fod og lade hende faa noget salve til den. Naar hun først er kommen op paa borgen, vil hun nok blive glad.“

„Det skal du have“, sagde Otto og gik taus ved siden af hende.

Trods sin størrelse kunde han ikke være mere end seksten aar. Walborg fattede ikke, hvorfor disse to var dragne ud paa denne lange vandring, og da hun ikke var vant til at lægge baand paa sig, kom hun med et udbrud af forundring over saaledes at have fundet dem ude i skoven.

Hun vendte sig spørgende mod Otto: „Hvorfra kommer det, at du og din søster reiser saaledes gennem landet som andet streiferpar; eders klæder tyder paa, at I ikke kan regnes til saadanne.“

Et stolt udtryk for over Ottos ansigt: „Ja, du har ret“, sagde han, „vi hører ikke til noget streiferpar, som du kalder det.“

„Hvem er I da?“ spurgte Walborg.

„Jeg har ikke spurgt, hvem du er“, gav Otto til svar; han syntes helst at ville slippe for at give nogen nærmere besked.

„I kan gjerne faa vide, hvem jeg er“, svarte pigen. „Jeg heder Walborg og er datter af ridder Gerlak paa Tanburg.“

Otto svarte fremdeles ikke. Herover ærgrede Walborg sig og udbrød utaalmodig: „Saa sig mig da dit navn, saa jeg kan vide, hvem det er, jeg har fundet ude i skoven.“

„Du har allerede hørt vore navne“, svarte gutten, „min søster heder Helvig, og jeg

heder Otto. Hvem vor far er, behøver du ikke at vide. Saa meget kan jeg sige, at han ikke er ringere end din far.“

Denne tilrettevisning vakte Walborgs brede. „Men jeg vil vide hvem I er, hvorfra I kommer, og hvor I skal hen; ellers kan jeg ikke tage eder med ind paa borgen.“

Otto stanjede og sagde stolt: „Vi behøver slet ikke at gaa med dig. Jeg er ikke vant til, at man nysgjerrig spørger efter ens navn og stand for at vide, hvorledes man skal tage mod en. Jeg ønsker ingen gaver af dig og dine; jeg er villig til at betale for, hvad I lader os faa. Vi er ikke tiggere.“

Helvig tog ingen del i denne ordstrid. Hendes hoved var sunket ned mod Walborgs skulder, hun pustede tungt og holdt øinene lukkede.

„Du kan for mig gaa, hvor du vil“, svarte Walborg i en ærgerlig tone, „mit hjem er intet natteherberge for alskens folk, hvor man kan forlange, hvad man vil, og betale for sig. Hvis du ikke vil være vor gæst, saa er det bedst, at du gaar til munkene i Mariedal; det er ikke en times vei did; dine penge faar du der sikkerlig lov til at kaste i klosterets kiste, hvis du endelig vil blive dem kvit.“

Maafte de endnu længe vilde have holdt paa at trætte paa denne maade, hvis ikke idetsamme Walborgs broder Bertel var kommet frem bag nogle buske.

Wolf hoppede op paa ham, mens han forundret snart saa paa sin søster og snart paa de fremmede.

Hans første ord var: „Det stakkars barn er slygt.“ Han skyndte sig hen til søsteren og betragtede den fremmede pige.

„Lad mig være hende“, sagde han.

Men Otto vilde ikke tillade det; han vilde med sin saarede arm tage søsteren fra Walborg.

„Nei, det faar du ikke lov til“, sagde denne og lod sin broder tage Helvig, „Wolf har bidt ham“, sagde hun og pegede paa Ottos arm.

Bertel rynkede panden.

„Hvorledes er det gaaet til?“ spurgte han alvorlig.

Walborg gav den ønskede oplysning og var i grunden glad over, at Bertel var kommen hende tilhjælp; thi i længden blev Helvig vel tung for hende; at nævne et ord derom til Otto vilde hun for alt i verden ikke have gjort, da han da vilde taget det slyge barn paa sin saarede arm.

„Har Wolf faaet ordentlig prygl?“ spurgte Bertel.

Da hun svarte et trodsigt nei, lagde han atter Helvig i hendes arme, skar sig en tyk piff og rakte den til Otto med anmodning om at give hunden en ordentlig aftugtelse; han skulde holde den for ham, mens den fik banken.

„Den har bidt mig netop i højre haand, saa jeg ikke kan —! Lad den derfor løbe sin vei. Det er ogsaa nu forsent at prygle den; det skulde din søster straks have gjort.“

Otto sagde dette hurtigt, mens han med den ene haand kjærlig klappede Helvigs brændhede hoved.

Bertel sendte sin søster et bebreidende blik, tog den syge pige i sine arme og sagde: „Lad os nu skynde os hjem, saa det stakkars barn kan komme under mors pleie.“

Med en halvt fyg, halvt trodsigt mine bad Walborg Otto at følge med; det var dumt af dem at trætte saaledes, sagde hun.

Helvig var saa syg, at hun nu neppe lagde merke til, at det var en anden, som bar hende. Bertel havde ikke den ringeste lighed med sin søster; hans ansigtsfarve var mørk, hans øine brune, hans haar ligesaa, og over den unge, velbyggede stikkelse hvilede der et sørgmodigt, indesluttet præg. De andre søskende kaldte ham grætten og dum og likte ham ikke, de forstod ikke hans gode sider; hans mor saa ofte med bedrøvelse paa, hvor lidet fornøjet hendes ældste søn lod til at være, og beklagede dit mindre gode forhold mellem ham og hans to søskende.

Mens det lille følge nærmede sig borgen, bemærkede pludselig Walborg til Otto: „Du maa ikke tro, at min hund er saa svært fint. Bertel kan ikke like den, og det var rart, at han ikke slog den halvdød, ligesom dengang den havde dræbt en lam ravn, som han hver dag pleiede at give mad.“

„Jeg vilde have gjort akkurat det samme“, svarte Otto, uden at bryde sig om, at Walborg vilde føle sig stødt over dette svar.

Hun kastede hovedet tilbage, kaldte paa Wolf og klappede den venlig, skjønt hun vidste, at hunden nu havde fortjent netop det modsatte af saadan venlighed. Men Walborg gjorde, som hun pleide, hun lod sig bare lede af sine egne lumer. Taus gik hun videre ved siden af hunden, mens hun af og til sendte et blik hen til Helvig, der laa ubevægelig i Bertels arme.

Bertel bar det fremmede barn saa forsigtig, som han kunde. Det alvorlige udtryk i hans ansigt var mildnet noget; han var glad over, at han var kommen tilstede, saa Walborg ikke skulde overanstrenge sig ved den ubante byrde, og han var greben af medlidenhed med den stakkars lille ting, der laa som en syg liden fugl i hans arme. I begyndelsen havde barnet holdt armene om Halsen paa ham; men lidt efter lidt kjendte han, hvorledes taget løsne; og det fine, blege ansigt var nu sunket ned, som om der ikke skulde være mere liv i hende.

Bertel bad søsteren at springe i forbeien og fortælle moderen alt, forat hun kunde gjøre feng og lægemidler færdig til den lille syge. Ogsaa Walborg var bleven ræd for alvor; da hun saa, hvor dødblegt Helvigs ansigt var blevet, og uden en eneste indvending skyndte hun sig foran.

Otto skald af angst for den kjære søster. Han stod raadløs ved siden af hende, kom med det ene kjærlige udbrud efter det andet og klappede hendes blege ansigt.

„Kom, lad os ikke stanse for længe“, sagde Bertel, da de havde hvilet lidt, „jo før vi er fremme, desto bedre vil det være for hende.“

Og saa skred han videre med øget hurtighed. Han vilde ikke tillade Otto at bære hende et øieblik, skjønt han sølte sig en del trætt.

„Du har nok med din arm“, sagde han. „Du maa ikke være vond paa min søster, fordi hun viser saadan svaghed mod den ustyrlige hund. Hun har været alene om at opdrage den og havde sikkert aldrig tænkt, at den uden grund vilde overfalde et menneske. Mor vil forbinde dit saar, og saa maa I blive hos os, til baade du og din søster er friske igjen.“

Otto takkede for hans venlighed. Han sølte sig meget nedtrykt. Angsten for Helvig ligesom frøsrede halsen sammen paa ham. Hvorledes vilde hun kunne naa frem til det fjerne maal, naar hun allerede den anden uge blev saa syg og svag?

Hvad skulde han gjøre? For første gang, siden han drog hjemmefra, begyndte han at blive mismodig og frygte for, at de var reiste affted til ingen nytte.

Endelig var de fremme, og Walborg kom og mødte dem ved porten.

„Hvorledes er det med det stakkars barn!“ spurgte hun. Hendes vakre ansigt straalende

Stattfelds abetati!

Miss Schibby paa vei hjem fra auktionen.

nu af venlighed, mens hun hørte sig over Helvig og betragtede hende.

I samme øjeblik slog den syge sinene op. Ved at se Valborg blev hun grebet af heftig skræk og klamrede sig angst ind til Bertel, mens hun trykkede ansigtet mod hans skulder.

Bertel blev frydefuld ved atter at se hende komme til bevidsthed; han havde været ræd for, at hun vilde komme til at dø, førend han naaede frem. „Gud være lobet“, sagde han med lettet bryst og sluttede den af angst skjælbende lille skikkelse endnu fastere i sine arme.

„Vær bare rolig; hun gjør dig intet“, trøstede han den lille, mens han rask gik hen mod døren, hvor hans mor stod for at tage imod sine gæster.

Valborg greb venlig Ottos haand, da han blev staaende og betænke sig ved porten. „Kom nu, der staar mor! Hun vil straks forbinde dit saar. Jeg har maattet stænge Volf inde; mor vilde det endelig; hun blev saa forskrækket over, at den havde bidt dig, og har alt færdig baade salve og forbindings-sager for at gjøre det bedre, end jeg kunde. Hun sagde, at det var rigtig, at vi havde vasket saaret saa godt. Kom nu da! Vi skal stalle saa godt for din søster, og naar mor faar hende under sin pleie, bliver hun nok snart god igjen; mor er saa snild og saa flink til at stalle med syge.“

Otto saa forundret paa hende. Han var overrasket over at høre den stolte, trodsige pige tale saa venlig og ved at se den deltagelse, som stod at læse i hendes ansigt.

Han fulgte nu med Valborg gjennem borggaarden og saa, hvorledes den høje, slante dame tog Helvig fra Bertel og bar hende ind.

Det var, som om en tung sten i dette øjeblik blev tagen bort fra hans hjerte. Han vilde jo umulig have kunnet lade sin stakkars lille søster blive alene tilbage uden nogen til at pleie hende og selv drage videre ud paa sin lange vandring; og dog var det for hver dag bleven mere og mere klart for ham, at hun umulig vilde være istand til at holde ud en saa lang reises besværligheder. Alle-rede den anden dag var hun bleven saarbent; hun havde ikke klaget, men tappert vandret videre, og trods sine smerter havde hun forsøgt at smile og være fornøjet; men hun havde dog ikke kunnet skjule sandheden for ham, og den foregaaende dag var det aldeles forbi med hendes kræfter; hun var begyndt

at græde, og de hovne, blødende sårer havde negtet at gjøre tjeneste længere; han havde tilbøielig maattet være hende, og det var gaaet meget smaat for dem.

Han havde med angst tænkt paa fremtiden. Hvad skulde han gjøre, hvis Helvig for alvor blev syg? De mest pinlige tanker havde fyldt hans sjæl; det klare solskin havde ikke kunnet oplive ham, og den muntre fuglesang ikke glæde ham. Han var saa rent nedtrykt og mismodig.

Og nu! Med en følelse af ubestribelig taknemmelighed saa han Helvig i den fremmede frues arme — hendes ansigt var saa mildt og venligt — der var hans søster kommet i gode hænder — længere behøvede han ikke at tænke for øjeblikket; for det første var der sørget for den stakkars lille, og han slap at have nogen bekymring i saa henfæende.

(Fortsættes.)

Fløiten.

Af Benjamin Franklin.

Da jeg var en liden sybaars gut, fik jeg en dag nogle kobbermynter, og straks styrede jeg mine skridt mod en legetøjs-butik. Men paa veien derhen mødte jeg en gut med en fløite. Gentrykt ved fløitens toner, købte jeg den af ham og gav ham alle mine penge for den.

Jeg kom hjem og gif fløitende igjennem huset, meget stolt og fornøjet over min handel. Men da jeg fortalte mine sødskende om den, sagde de, at jeg havde givet fire gange saa meget for den, som den var værd. Dette bragte mig til at tænke paa, hvor mange gode ting, jeg kunde have købt for resten af pengene. Og de lo saa meget ad mig for min daarskab, at fløiten gav mig mere ærgrelse end fornøjele.

Men denne handel blev mig siden til nytte. Ofte, naar jeg fristedes til at købe en eller anden unødvendig ting, sagde jeg til mig selv: „Du gav altfor meget for fløiten.“ Og saa sparede jeg mine penge.

Da jeg voksede op, kom ud i verden og saa menneskenes færd, syntes jeg, at der var saa mange, der gav altfor meget for deres fløite.

Naar jeg saa en, smægtende efter kongelig gunst, ofrende sin tid, sin fred, sin fri-

hed, sin retskaffenhed og maasse sin familie for at opmaa sig ære, har jeg sagt til mig selv: „Denne mand giver altfor meget for sin fløite.“

Saa jeg en, higende efter folkeyndest, bestandig bevægende sig i den politiske tummel, forsømmende sine egne sager og ruinerende sig selv ved denne forsømmelse, har jeg sagt: „Han betaler i sandhed altfor meget for sin fløite.“

Kjendte jeg en gnier, der bare for at skrabe penge sammen ofrede hvert spor af livets hygge, sine medborgeres agtelse og den glæde at gjøre andre godt, sagde jeg: „Fattig mand, du giver altfor meget for din fløite.“

Saa jeg en mand over ebne holde stort hus, udfyde det med smukke møbler og holde sine vogne, indtil han tilsidst kom i bundløs gjæld og endte sine dage i fængsel, sagde jeg: „Alt, han betalte dyrt, meget dyrt for sin fløite.“

Kort sagt: jeg forstod, at megen af menneskenes ulykke skyldtes den falske beregning, de gjorde af tingenes værdi — de gav altfor meget for deres fløite.

Moderhaanden.

I den sidste amerikanske krig laa en soldat, som var dødelig saaret, paa hospitalet i en mindre stad. Saasnart hans mor fik underretning om den sørgelige tildragelse, begav hun sig straks afsted for endnu en gang at træffe sin søn. Længe maatte hun vandre, inden hun, udmattet af anstrengelser, naaede frem til den langt fra hendes hjem beliggende stad. Hun spurgte straks efter veien til hospitalet og bad om lov til at komme ind til sin søn. Men lægerne negtede hende adgang, da enhver sindsbevægelse vilde være livsfarlig for soldaten. Moderen saa paa lægen med sine af sorg og længsel tindrende øine og sagde i en bedende tone:

„O, lad mig alligevel komme ind til ham. Jeg skal gaa saa tykt hen til hans seng, at han ikke skal merke det. Jeg vil heller ikke tale til ham. Blot jeg endnu en gang maa faa ham at se, det er mit højste ønske.“

Lægen kunde ikke modstaa hendes begjæring og lod hende komme ind.

Sagte traadte hun hen til sygeleiet. Taa-erne randt ned ad hendes kinder, da hun

saa sin søn ligge bleg og hentæret i store smerter. Hun kunde ikke lade være at lægge sin haand paa den syges pande. Den til da næsten bevidstløse yngling lagde da begge sine hænder over moderens og hvissede sagte:

„O, min mor, er du kommen!“

Han saa hende ikke, men han kjendte hendes haand og vidste straks, at det var den elskede moders. Saa blødt som hendes hvilede ingen anden haand paa den syge soldats pande.

Ligesom en saadan blød moderhaand lægger Guds ord sig over vore smerter og forger. Just i vor nød verner frelseren om os med en kjærlighed, som er stærkere end den ædleste moders. Han gjør os derved visse paa, at det gjælder os, naar det heder: „Bjergene skal vige og høiene rokkes, men min miskundhed skal ikke vige fra dig, og min freds pakt skal ikke rokkes, siger Herren, din farbarmer“ (Esf. 54, 10).

Den lille slavepige.

In liden slavepige blev ført til torvet for at sælges. De fleste andre slaver, som var der, var bante til at bytte herrer, derfor tog de sagen temmelig ligegyldig; men den lille pige havde aldrig været borte fra sit hjem, og derfor var hun saa bedrøvet. Hun sad og græd og skjælvede for at turen skulde komme til hende at blive solgt. Saa kom en gammel herre gaaende over torvet. Han ser den lille grædende pige, stanser og spørger, hvorfor hun var saa bedrøvet. Da han faar vide, at hun skal stilles fra sine kjære i hjemmet og sælges, kjøbte han hende og skjenkede hende friheden. Hun forstod ikke straks, hvad han mente dermed, men da det gik op for hende, at hun ikke skulde sælges, men kunde faa gaa hjem til sine forældre, sprang hun efter den gamle herre og raabte: „Jeg vil følge dig; thi du har fritkjøbt mig.“

Vi kan forstaa den lille piges glæde, men maa vi ikke uvilkaarlig mindes den herre, som har fritkjøbt enhver af os og spørge os selv, gjør vi som den lille pige, gaar vi efter vor frelser og siger: „Herre, jeg vil følge dig; thi du har fritkjøbt mig!“

Hvorfor bedstefar lo saa godt.

(Med billed.)

„**H**ei, bedstefar, hvad er det for noget?
— Hvad er det du ler saa af?“
Lød det gang paa gang.

Og vi havde ogsaa grund til at spørge. Thi bedstefar var knapt kommet ind af døren fra sin sedvanlige spadserur, før han satte sig til at le saa godt, at han ikke kunde faa et ord frem. Hvad var det, som var hændt den ellers saa alvorlige gamle mand med det lange graa skjeg og det rynkede ansigt?

Tilfældt fik vi ud af ham altsammen. Og da maatte baade mor og alle vi børn ogsaa til at le; thi bedstefar havde havt et syn, som var saa løierligt, at man ikke ofte oplever magen til det.

Der havde samme dag været auktion borte hos forenstriverens, som skulde rejse fra bygden og derfor solgte en stor del af, hvad de havde. Blandt andet blev der ogsaa solgt to grise, og dem havde Nils Bestby kjøbt. Nils Bestby var en person, som alle i bygden kjendte godt. Han eiede en liden gaard der, som han havde arvet efter sin far, og havde levet der alle sine dage. Ved siden af gaardsbruget drev han efter fattig leilighed alstens handel, og han havde dengang heller ikke kjøbt de to grise for sin egen mund; men det var hans mening at slagte dem og sælge flekket for muligens derved at faa en liden fortjeneste. Han kom til auktionen i sin fineste puds, i den blaa frakke og den gamle høie sorte hat, som man var vant til at se ham have paa, naar han i de store høitider kom til kirke.

Han var vel tilfreds med kjøbet af grisene. Og han syntes, det var bedst at faa dem hjem jo før jo heller. Men nu var Nils anseet for at være en mere end almindelig stor gutter, som var nøie paa hver eneste stilling han gav ud. Det var derfor ikke at vente, at han vilde betale noget hjælp til at faa grisene hjem. Han spurgte vistnok nogle gutter, om de ikke skulde hjem nu og vilde slaa følge med det samme; han tænkte kanske, han paa den maade kunde faa hjælp uden at betale ud en øre. Men gutterne vilde helst blive endnu en stund, og saa bestemte Nils sig til at draae afsted

med grisene alene, endda han havde sine fineste klæder paa. Han fik fat paa et tang, som han bandt om det ene bagben til hver af dem, og med en pist i haanden drev han dem foran sig. Det lod til at være snilde dyr, og et stykke gik alt godt og vel. Men længe varede dette dog ikke; thi da bedstefar en stund efter kom henad veien ikke mere end en ti minuters vei fra forenstrivergaard, hørte han nogen raabe og skrig aldeles forstrækkelig, og da han kom nærmere, fik han se det syn, som satte hans lattermuskel i saa voldsom bevægelse, selv efter at han var kommen hjem. Der laa Nils Bestby midt i sølen og holdt den ene gris i halen og den andre i det ene bagben, medens dyrene af al magt søgte at rømme hver til sin kant. Bedstefar mente, at han endnu aldrig i sit liv havde oplevet noget i den grad løierligt. Selv var han for gammel til at hjælpe, og den ene gris, som Nils holdt i halen slap inart løs og satte afsted mod sit gamle hjem alt, hvad den kunde, saa den stakkels mand ogsaa maatte vende tilbage samme vei med den andre. Og nu var han vel kanske villigere til at betale nogle stilling for at faa hjælp.

Dette var indholdet af bedstefars fortælling. Og hvis I havde kjendt Nils Bestby ligesaa godt som os, tænker jeg, at I ikke vilde have vanskeligt for at forstaa, at vi allesammen maatte til at le — ja vi lo saa godt, at vi vist aldrig vil komme til at glemme det.

Epl. paa billedgaaden i nr. 9.

„Har en hoved, saar en nok hat.“

Bogstavgaade.

9 8 7 benyttes i husholdningen. 9 4 5 er en gnave, 2 5 8 7 er andet dur. 7 6 3 5 et guttenavn. 1 4 7 en g'ædestid. 7 6 5 6 3 4 5 boede ikke langt fra 1 2 3 4 5 6 7 8 9.